

Arrest

nr. 234 966 van 8 april 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat D. GEENS, en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, verzocht op 15 april 2019 om internationale bescherming. Op 21 januari 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoekster de beslissing waarbij een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat). Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. *Feitenrelaas*

U verklaarde een Iraakse staatsburger te zijn van Arabische origine. U werd op 31/01/1984 geboren in Mosul. In 2004 huwde u met O. R. M. O. (O.V.: ...) en u kreeg tezamen twee dochters, met name: R. (°2005) en R. (°2010). U woonde samen met uw gezin in Mosul, tot in 2014 de oorlog uitbrak en u

samen met uw gezin vluchtte naar de regio Shekhan. In diezelfde periode werd uw echtgenoot ook viermaal bedreigd door gewapende terroristen, leden van Al-Qaida, die hem viseerden omdat hij een militair was en tegelijk ook Koerdisch. Op 01/05/2017 hebben jullie dan besloten om Irak definitief te verlaten en reisde u samen met uw gezin via Turkije naar Griekenland, alwaar u aankwam op 29/06/2017. U diende er een verzoek in tot internationale bescherming op 01/08/2017 en werd erkend als vluchteling door de Griekse overheid op 20/03/2018.

Gedurende uw gehele verblijf in Griekenland verbleef u in het vluchtelingenkamp New Cavalla in de buurt van de stad Thessaloniki. U leefde in een caravan, maar voelde u erg onveilig in het vluchtelingenkamp. Er waren veel conflicten tussen verschillende vluchtelingen in het kamp, dewelke geregeld leidden tot gevechten met messen en brandstichting. U was echter nooit van plan om u in Griekenland te vestigen en zodra u uw Grieks vluchtelingenpaspoort kreeg, regelde u uw reis naar België. Op 07/03/2019 heeft u dan uiteindelijk Griekenland verlaten en kwam op dezelfde dag aan in België, alwaar u een verzoek indiende tot internationale bescherming bij de bevoegde asielautoriteiten op 15/04/2019.

Ter staving van uw herkomst en asielmotieven legt u een kopie neer van uw paspoort, de paspoorten van uw gezinsleden en de Belgische identiteitskaart van L. (uw broer). Daarnaast legt u ook uw originele identiteitskaart neer, de identiteitskaarten van uw gezinsleden, uw huwelijksakte en de legerbadges van uw echtgenoot.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal baseert op dezelfde motieven als die door uw echtgenoot (O. R. M. O.; CG: ... en OV: ...) werden aangehaald. U haalt zelf geen bijkomende motieven aan. In hoofde van uw man wordt er besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn verzoek. Aangezien u geen eigen elementen aanbrengt, kan in casu volstaan met een verwijzing naar de uitgebreide motivering zoals weergegeven in de beslissing genomen in hoofde van uw echtgenoot.

Deze beslissing luidt als volgt :

“Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

Op basis van het “Eurodac Search Result” van 10/04/2019; communicatie met “The Department of the National Dublin Unit of Greece” van 31/05/2019 (cfr. Administratief dossier) en uw verklaringen, blijkt dat u reeds internationale bescherming werd verleend in Griekenland op 20/03/2018.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

U spreekt in dit verband over een groot onveiligheidsgevoel in Griekenland. U beschrijft de constante conflicten tussen verschillende vluchtelingen in het vluchtelingenkamp, waarbij er gevechten werd met messen en caravans in brand werden gestoken (CGVS p.8, p.9-10). Zelf verklaart u echter nooit problemen met andere vluchtelingen te hebben gehad (CGVS p.9, p.10), noch heeft uw vrouw ooit dergelijke problemen gehad (CGVS echtgenote p.8, p.9). Integendeel, u zegt zelf dat u zich altijd bewust op afstand van de conflicten hield (CGVS p.9). U slaagt er dan ook niet in om een individueel vervolgingsrisico aan te tonen. Bovendien stond het u vrij om na uw erkenning door de Griekse overheid het vluchtelingenkamp New Cavalla te verlaten en zich elders in Griekenland te vestigen. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u nooit geprobeerd hebt om een andere woonplaats te zoeken omdat u

nooit van plan was om in Griekenland te blijven (CGVS p.8, 10). Bovenstaande is dan ook geenszins voldoende om te concluderen dat u in heel Griekenland een ernstig risico zou lopen op vervolging dat aanleiding zou kunnen geven tot toekenning van de vluchtelingenstatus in België.

In verband met uw relaas over de slechte socio-economische omstandigheden in Griekenland kan ten slotte het onderstaande opgemerkt worden. U doet in het kader van uw verzoek om internationale bescherming ook uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. In het bijzonder verklaarde u dat u aan uw lot werd overgelaten en men u gewoon op straat wilde gooien (CGVS p.9).

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de vluchtelingenstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

U verklaart dat u in Griekenland geacht werd uw plan te trekken (CGVS p.9). U geeft echter zelf aan dat u nooit een duurzame woonplaats heeft gezocht (CGVS p.8), nooit werk heeft gezocht (CGVS p.11-12) en nooit iets heeft gedaan om de Griekse taal te leren (CGVS p.12). Daarentegen blijkt wel dat uw dochters toegang hadden tot scholing (CGVS echtgenote p.11). U slaagt er dan ook niet in aan te tonen dat u ernstige pogingen heeft gedaan om een leven op te bouwen in Griekenland, waarbij de Griekse overheid er niet in geslaagd zou zijn om u als erkend vluchteling te ondersteunen. U zegt wel dat er bijna geen voorzieningen waren voor vluchtelingen nadat verschillende NGO's zich hadden teruggetrokken uit het vluchtelingenkamp (CGVS p.11). Opnieuw dient echter opgemerkt te worden dat u alleen kunt spreken over de situatie in het kamp New Cavalla en dat u nooit elders in Griekenland bent geweest (CGVS p.8, p.10). De moeilijke situatie in één oververzadigd vluchtelingenkamp is echter niet in staat tot de conclusie te leiden dat de Griekse overheid systematisch zou falen om steun en structuren te bieden aan erkende vluchtelingen op zijn grondgebied. U herhaalt zelf meerdere keren dat België altijd al uw eindbestemming was en u dus nooit van plan was om in Griekenland te blijven, waardoor het niet mogelijk is voor u om te beoordelen of erkende vluchtelingen al dan niet volledig aan hun lot worden overgelaten door de Griekse overheid, gezien u deze mogelijkheden na uw erkenning nooit verkend heeft.

Daarnaast verklaart u dat u als erkend vluchteling ongelijke rechten heeft in vergelijking met Griekse staatsburgers (CGVS p.11). Opnieuw liet u echter na om na uw erkenning zich ergens naar uw rechten te informeren (CGVS p.11), waardoor u bovenstaande bewering op geen enkele manier hard kunt maken.

Ten slotte verklaart uw vrouw dat jullie ook onvoldoende toegang hadden tot de nodige medische zorg. Zij vertelt in dit verband over haar eigen tandpijn (CGVS echtgenote p.10), over de blaas- en nierproblemen van R. (CGVS echtgenote p.10) en over de urineproblemen van R. (CGVS echtgenote

p.10). Uzelf maakt hier echter op geen enkel moment melding van, hetgeen reeds een indicatie geeft van de ernst van bovenstaande motieven ten aanzien van Griekenland. Ook maakte uw echtgenote hiervan geen melding in de vragenlijst die op de DVZ werd ingevuld met betrekking tot haar asielmotieven. Verder blijkt uit jullie verklaringen niet dat medische zorg aan jullie werd geweigerd. Integendeel blijkt uit de verklaringen van uw echtgenote dat u, ofschoon de mogelijkheid werd geboden dat uw dochter R. enkele dagen in observatie zou blijven in het ziekenhuis waar ze was onderzocht voor haar blaasontsteking, u zelf niettemin had besloten om het kind na één dag uit het ziekenhuis weg te halen (CGVS echtgenote p.9-10). Het feit dat uw vrouw zelf instond voor de betaling van de tandarts, dat jullie lang moesten wachten op een ziekenwagen en dat u het niet eens was met de voor R. voorgestelde behandeling in het ziekenhuis, kan echter niet zonder meer gelijkgesteld worden met een weigering tot medische hulp. Integendeel, uit bovenstaande blijkt dat jullie wel degelijk toegang hadden tot gezondheidszorg.

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient dan ook te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. X).

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. De kopieën van jullie paspoorten, de kopie van de Belgische identiteitskaart van L., jullie Iraakse identiteitskaarten, uw huwelijksakte en uw legerbadges, bevestigen uw herkomst en uw vrees voor vervolging in Irak, dewelke hier echter niet in twijfel worden getrokken.

Ongeacht wat voorafgaat, kunt u een verzoek tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen. Artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking sinds 18 maanden in België heeft verbleven en dat de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden werd beperkt."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

*Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Irak.
(...)”*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM

- SCHENDING VAN ARTIKEL 4 HANDVEST

- SCHENDING VAN ARTIKEL 57/6, §3 VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN DE BEGINSLEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR: HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, DE REDELIJKE TERMIJNEIS, HET VERTROUWENSBEGINSEL EN HET RECHTSZEKERHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN

1. De bestreden beslissing is gestoeld op artikel 57/6, §3, 3° Vreemdelingenwet. Dit artikel stelt als volgt: De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer: (...) 3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

Artikel 57/6, §3, 3° Vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 33, 2, a van de Procedurerichtlijn (richtlijn 2013/32/EU) en laat toe dat een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard "als de verzoeker al internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat".

2. Een dergelijke beslissing op grond van artikel 57/6, §3, 3° Vreemdelingenwet moet echter worden getroffen binnen een termijn van vijftien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden.

Deze termijn werd niet gehonoreerd door verweerder, waardoor een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek tot internationale bescherming niet meer kan worden genomen op grond van artikel 57/6, §3, 3° Vreemdelingenwet. Het verzoek tot internationale bescherming dateert van 15 april 2019. Uiteindelijk werd de bestreden beslissing genomen op 21 januari 2020.

Door de bestreden hierop alsnog te baseren, schendt verweerder artikel 57/6, §3, derde lid Vreemdelingenwet.

3. Bovendien schendt een dergelijke beslissing, waarbij de beslissing werd genomen tot het niet-ontvankelijk verklaren van het verzoek tot internationale bescherming van verzoekster op grond van artikel 57/6, §3, 3° Vreemdelingenwet ondanks het duidelijk overschrijden van de termijn van vijftien werkdagen, de redelijke termijneis, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

De wetgever heeft voorzien dat, aangezien een verzoeker om internationale bescherming een verzoek indient, er binnen vijftien werkdagen reeds een beslissing moet worden genomen indien met dit verzoek niet-ontvankelijk wil verklaren op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet. Deze termijn is, derhalve, zeer kort.

Het verzoek tot internationale bescherming dateert van 15 april 2019. Uiteindelijk werd de bestreden beslissing genomen op 21 januari 2020.

Door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt in de bestreden beslissing nergens uiteengezet waarom de wettelijk vereiste termijn niet kon worden gerespecteerd. Er dient derhalve te worden aangenomen dat er geen redenen voorhanden zijn waarom de wettelijk vereiste termijn van vijftien werkdagen niet kon worden gerespecteerd.

Ook op basis van de redelijke termijnvereiste blijkt derhalve dat verweerder niet meer over de mogelijkheid beschikt op 21 januari 2020 om de aanvraag van verzoeker als niet-ontvankelijk te beschouwen in toepassing van artikel 57/6, §3, 3° Vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst in deze context tevens naar het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als één van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft verricht (RvS 6 februari 2001, nr. X).

Verzoeker mag erop vertrouwen dat, na een termijn van meer dan vijftien werkdagen, zijn aanvraag niet meer als niet-ontvankelijk zal worden verklaard op grond van artikel 57/6, §3, 3° Vreemdelingenwet. Het vertrouwensbeginsel houdt dan ook in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. X

In eenzelfde lijn beroept verzoekster zich op het rechtszekerheidsbeginsel, dit is een uit de rechtstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de

rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid van het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, Die Keure, 2006, 315-349).

Ook hierom mag de verzoekende partij ervan uitgaan dat zijn aanvraag niet meer als niet-ontvankelijk zal worden verklaard op grond van artikel 57/6, §3, 3° Vreemdelingenwet, gelet op uitblijven van een beslissing door de bevoegde overheid binnen de wettelijke termijn van vijftien werkdagen.

Door echter op 21 januari 2020 alsnog de aanvraag van verzoeker als niet-ontvankelijk te beschouwen in toepassing van artikel 57/6, §3, 3° Vreemdelingenwet, ondanks de wettelijk vereiste termijn van vijftien werkdagen, schendt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel.

4. Bovenvermelde verplichting dient samen te worden gelezen met de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. X; RvS 21 juni 2004, nr. X). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. X; RvS 24 september 2008 X).

Door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt in de bestreden beslissing nergens uiteengezet waarom de wettelijk vereiste termijn niet kon worden gerespecteerd.

Hierdoor wordt de verzoekende partij niet in kennis gesteld van de redenen waarom de wettelijke termijn van vijftien werkdagen niet kon worden gerespecteerd.

Hierdoor schendt de verwerende partij artikel 57/6, §3 Vreemdelingenwet gelezen met de artikelen 1 t.e.m.3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

5. Ondergeschikt, merkt de verzoekende partij op dat het verzoek tot internationale bescherming maar onontvankelijk kan worden verklaard indien werkelijk vaststaat dat de verzoekende partij internationale bescherming verkrijgt in een andere lidstaat van de Europese Unie (zoals Griekenland).

De bestreden beslissing is gestoeld op artikel 57/6, §3, 3° Vreemdelingenwet. Dit artikel stelt als volgt (eigen onderlijning):

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer: (...) 3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

Artikel 57/6, §3, 3° Vreemdelingenwet vereist derhalve dat actueel is aangetoond dat een verzoeker om internationale bescherming dergelijke bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. De vraag stelt zich derhalve of actueel (evenals op het moment van het nemen van de bestreden beslissing: 21 januari 2020) is aangetoond dat de verzoekende partij dergelijke bescherming geniet.

De toekenning van de Griekse verblijfsdocumenten dateert evenwel van begin 2019, nadat verzoekster werd erkend als vluchteling op 20 maart 2018. De verzoekende partij verliet Griekenland op 7 maart 2019 en keerde sindsdien niet meer terug. Zij heeft sindsdien geen officieel verblijf meer in Griekenland en stond niet meer in contact met de Griekse overheid. De informatie in het administratief dossier (het "Eurodac Search Result" van 10 april 2019 en de communicatie met "The departement of the Nationale Dublin Unit of Greece" van 31 mei 2019) is boven eveneens gedateerd.

Daarnaast blijkt dat de vluchtelingenstatus kan worden ingetrokken of beëindigd door de Griekse autoriteiten. De verzoekende partij wijst daarbij op de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming).

Het komt derhalve aan de verwerende partij toe, die zich beroept op artikel 57/6, §3, 3° Vreemdelingenwet om het verzoek tot internationale bescherming onontvankelijk te verklaren, om met de vereiste zorgvuldigheid na te gaan of de verzoekende partij actueel nog steeds beschikt over de vluchtelingenstatus in Griekenland. Dit blijkt onvoldoende te zijn vastgesteld. Er wordt geen onderzoek gedaan naar de actuele situatie. Hieruit blijkt dan ook onvoldoende of de verzoekende partij ook actueel, gelet op de vermelde artikelen van de Kwalificatierichtlijn, beschikt over de vluchtelingenstatus in Griekenland.

Hierom blijkt dat het onderzoek door de verwerende partij onzorgvuldig werd gevoerd. Het komt dan ook gepast voor om de beslissing van het Commissariaat-Generaal te vernietigen zodat er aanvullende onderzoeksmaatregelen kunnen bevolen worden, met name dat kan worden nagegaan of de verzoekende partij actueel nog steeds beschikt over de vluchtelingenstatus in Griekenland.

6. In uiterst ondergeschikte orde, merkt de verzoekende partij op als volgt. De bestreden beslissing is gestoeld op artikel 57/6, §3, 3° Vreemdelingenwet. Dit artikel stelt als volgt:

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer: (...) 3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

Artikel 57/6, §3, 3° Vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 33, 2, a van de Procedurerichtlijn (richtlijn 2013/32/EU) en laat toe dat een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard "als de verzoeker al internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat".

Geen van beide rechtsbronnen legt expliciet voorwaarden op bij het nemen van die beslissing, zoals een onderzoek naar de leefomstandigheden in de andere lidstaat.

De fundamentele mensenrechten uit het Europees Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (Handvest) en het Europees Verdrag voor de rechten van de mens (EVRM) moeten evenwel steeds gerespecteerd worden.

Het terugsturen van een verzoeker om internationale bescherming mag nooit een schending van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 EVRM tot gevolg hebben. Het Europese Hof van Justitie stelt dat het in uitzonderlijke gevallen kan dat in een lidstaat de fundamentele rechten van een verzoeker om internationale bescherming in gevaar komen. Er is daarvoor niet noodzakelijk sprake van systematische tekortkomingen in het asiel- en opvangsysteem van de lidstaat.

In casu wijst de verzoekende partij erop dat zij geen bescherming tegen refoulement geniet in Griekenland en wijst de verzoekende partij erop dat zij bij een terugkeer een risico loopt op onmenselijke en vernederende behandeling, hetgeen het beschermingsstatuut in Griekenland niet effectief maakt. In het bijzonder wijst de verzoekende partij – een gezin met twee minderjarige kinderen - op het gebrek aan huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, ondersteuning en medische bijstand in Griekenland in hun specifieke situatie na het bekomen van het beschermingsstatuut (zie verder hieronder).

De verzoekende partij - als een gezin met een twee minderjarige kinderen - wijst vooreerst op de opvang- en huisvestingssituatie in Griekenland.

De verzoekende partij verbleef in het vluchtelingenkamp New Cavalla in de buurt van de stad Thessaloniki. Dit opvangkamp wordt door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen omschreven als een "oververzadigd vluchtelingenkamp" (pagina 2).

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwijt de verzoekende partij enkel in dit opvangkamp te hebben verbleven en vervolgens niet de nodige stappen te hebben gezet om alternatieve opvang te bekomen, maar verklaart geenszins op welke manier zij dit dan wel kon doen.

Door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt ook niet aangegeven welke stappen het gezin dan wel kon zetten om alsnog een huisvesting – overigens voor vier personen (waaronder twee minderjarige kinderen) – te verkrijgen (zoals in het binnenland van Griekenland). Evenmin wordt aangegeven in de bestreden beslissing dat het alsnog mogelijk zou zijn om een huisvesting te verkrijgen in Griekenland, waaruit dan kan worden vastgesteld welke stappen het gezin heeft nagelaten te zetten.

Het onderzoek van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is op dit punt onzorgvuldig gevoerd. Er blijkt niet dat er (effectieve) opvangmogelijkheden zouden zijn voor het gezin, terwijl in de bestreden beslissing het aan de verzoekende partij wordt verweten om niet de nodige stappen te hebben gezet om dit te verkrijgen. Welke stappen er werden nagelaten te zetten wordt nergens toegelicht (of onderzocht).

De huisvesting is evenwel cruciaal voor het gezin. Zonder opvang kunnen zij – temeer omdat zij in hun specifieke situatie geen voldoende inkomen kunnen verwerven of steun verkrijgen van de nationale overheid (zie verder hieronder) – onmogelijk een menswaardig leven uitbouwen in Griekenland. De verzoekende partij benadrukt hierbij in het bijzonder het belang van de minderjarige kinderen voor wie de huisvesting (evenals andere basisbehoeften) essentieel is.

In de betreden beslissing wordt gesteld dat dit veronderstelde gebrek aan inspanningen mede zou zijn ingegeven omdat de verzoekende partij steeds van plan was om naar België te komen. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vergeet evenwel te vermelden dat de verzoekende partij genoodzaakt was om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen in Griekenland (ook al was dit inderdaad niet het door hun geprefereerde land) en zij hier vervolgens verbleven en trachtten en menswaardig leven op te bouwen. Dit betekent geenszins dat de verzoekende partij zou hebben nagelaten om de middelen uit te putten die ter beschikking stonden. In de bestreden beslissing wordt niet aangegeven welke mogelijkheden er zouden zijn voor de verzoekende partij om huisvesting te bekomen.

Daarnaast heeft de verzoekende partij gewezen op het gebrek aan werkgelegenheid en (taal)onderwijs (oftewel de mogelijkheid tot het verbeteren van de toegang tot de arbeidsmarkt). De verzoekende partij was niet in staat een arbeidsinkomen te verwerven hierdoor, hetgeen niet wordt tegengesproken in de bestreden beslissing. Dit betreft zowel een algemeen geldende reden (de zwakke Griekse economie) als de specifieke situatie van de verzoekende partij (die de Griekse taal niet machtig is en deze kennis niet kan verwerven op basis van haar situatie, zie hieronder).

Dit element kan overigens niet op zichzelf worden gezien. De verzoekende partij ontbeert de noodzakelijke basisbehoeften (zoals huisvesting, zie hierboven) en vervolgens de mogelijkheden om een inkomen te verwerven (hetgeen niet wordt betwist). Dit maakt de situatie van verzoekster bijzonder penibel. Zij kan niet zelf voorzien in de uitbouw van een menswaardig bestaan en ontbeert de nodige ondersteuning vanuit de nationale overheid. Zij lopen hierdoor bij een terugkeer een risico op onmenselijke en vernederende behandeling, hetgeen het beschermingsstatuut in Griekenland niet effectief maakt.

Ook de mogelijkheden tot scholing voor verzoekster en de kinderen (om hun kansen op de arbeidsmarkt tot enigszins te versterken) zijn bijzonder beperkt. Het verwerven van kennis over de Griekse taal, om de kansen op de arbeidsmarkt te vergroten, wordt hierdoor niet gefaciliteerd. Dit wijst er overigens op dat de overheid dergelijke lessen niet voorziet, aangezien dit door belangenorganisaties dient overgenomen te worden.

De verzoekende partij wijst verder op de gebrekkige medische hulpverlening, hetgeen in het bijzonder een negatieve impact had op haar en de minderjarige kinderen. De verzoekende partij heeft daarbij willen benadrukken dat zij, omwille van hun erkenning, geen beroep meer konden doen op de gezondheidszorg via het opvangkamp. De vraag richt zich dus naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen voor het gezin met hun minderjarige kinderen, hetgeen niet werd onderzocht door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de bestreden beslissing.

De verzoekende partij wijst vervolgens op het gebrek aan financiële of andere hulp vanwege de Griekse overheid, waarop in de bestreden beslissing wordt geantwoord dat de verzoekende partij onvoldoende initiatief zou hebben getoond om deze rechten op te eisen (dit is een constante kritiek die wordt geformuleerd in de bestreden beslissing). Het mag vooreerst niet worden vergeten dat de verzoekende partij instaat voor de zorg van twee minderjarige kinderen, niet de Griekse taal machtig is en niet werd geholpen in de zoektocht naar het uitbouwen van een menswaardig bestaan. De verzoekende partij kon nergens heen. Het blijkt dan ook onvoldoende, minstens werd dit onvoldoende onderzocht, welke initiatieven verzoekster moest nemen maar heeft nagelaten. Dit wordt in de bestreden beslissing niet verklaard.

De sociale rechten, waarop de verzoekende partij recht zou hebben in Griekenland, worden niet verder geduid. Ook hier blijkt niet op welke manier dit de verzoekende partij – als gezin met twee minderjarige kinderen – in staat moet stellen om in hun basisbehoeften te voorzien (zodat een menswaardig bestaan mogelijk is).

De verzoekende partij wijst op bovenvermelde tekortkomingen, waardoor zij – ondanks het verkrijgen van een beschermingsstatuut in Griekenland – het land diende te verlaten. De verzoekende partij wijst erop dat zij geen bescherming tegen refoulement geniet in Griekenland en dat zij bij een terugkeer een risico loopt op onmenselijke en vernederende behandeling, hetgeen het beschermingsstatuut in Griekenland niet effectief maakt. In het bijzonder wijst de verzoekende partij - een gezin met twee minderjarige kinderen - op het gebrek aan huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, ondersteuning en medische bijstand in Griekenland in hun specifieke situatie na het bekomen van het beschermingsstatuut.

Het onderzoek van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is om bovenvermelde redenen gebaseerd op een onzorgvuldige beoordeling, minstens blijkt dat er een onvolledig en onzorgvuldig onderzoek werd gevoerd.

De verzoekende partij wijst er derhalve op dat het voldoende is aangetoond dat in hun individuele geval er sprake is van een risico op schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 Handvest en dat de toegekende bescherming in Griekenland niet effectief is. De voorwaarden voor de toepassing van artikel

57/6 §3, 3° Vreemdelingenwet zijn niet vervuld, waardoor de bestreden beslissing deze bepalingen schendt.”

2.2. Beoordeling

2.2.1. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), in toepassing waarvan de bestreden beslissing genomen werd, bepaalt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer (...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie”.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet is de omzetting in Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn).

In zijn arrest van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 inzake *Ibrahim e.a.* (hierna: *Ibrahim e.a.*) heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie interpretatie verleend aan deze bepaling op basis van vijf prejudiciële vragen met betrekking tot personen die reeds internationale bescherming hadden gekregen in Polen en Bulgarije.

Het Hof verklaarde dat artikel 33, lid 2, onder a), van de Procedurerichtlijn zich niet ertegen verzet dat een lidstaat een verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus niet-ontvankelijk verklaart omdat aan de verzoeker in een andere lidstaat subsidiaire bescherming is verleend, wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van die verzoeker als persoon die subsidiaire bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. De omstandigheid dat personen die een dergelijke subsidiaire bescherming genieten, in die lidstaat geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van die lidstaat, kan alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een dergelijk risico, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat de verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

Het Hof verklaarde dat *“[W]anneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 90 en aldaar aangehaalde rechtspraak)”* (HvJ, *Ibrahim e.a.*, punt 88).

Het Hof benadrukte dat dergelijke tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen wanneer zij *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak”* (HvJ, *Ibrahim e.a.*, punt 89):

“Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak)” (HvJ, *Ibrahim e.a.*, punt 90).

“Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 93)” (HvJ, Ibrahim e.a., punt 91).

2.2.2. *In casu motiveert de bestreden beslissing met betrekking tot de leefomstandigheden van verzoekster in Griekenland:*

“In verband met uw relaas over de slechte socio-economische omstandigheden in Griekenland kan ten slotte het onderstaande opgemerkt worden. U doet in het kader van uw verzoek om internationale bescherming ook uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. In het bijzonder verklaarde u dat u aan uw lot werd overgelaten en men u gewoon op straat wilde gooien (CGVS p.9).

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

(...)

U verklaart dat u in Griekenland geacht werd uw plan te trekken (CGVS p.9). U geeft echter zelf aan dat u nooit een duurzame woonplaats heeft gezocht (CGVS p.8), nooit werk heeft gezocht (CGVS p.11-12) en nooit iets heeft gedaan om de Griekse taal te leren (CGVS p.12). Daarentegen blijkt wel dat uw dochters toegang hadden tot scholing (CGVS echtgenote p.11). U slaagt er dan ook niet in aan te tonen dat u ernstige pogingen heeft gedaan om een leven op te bouwen in Griekenland, waarbij de Griekse overheid er niet in geslaagd zou zijn om u als erkend vluchteling te ondersteunen. U zegt wel dat er bijna geen voorzieningen waren voor vluchtelingen nadat verschillende NGO's zich hadden teruggetrokken uit het vluchtelingenkamp (CGVS p.11). Opnieuw dient echter opgemerkt te worden dat u alleen kunt spreken over de situatie in het kamp New Cavalla en dat u nooit elders in Griekenland bent geweest (CGVS p.8, p.10). De moeilijke situatie in één oververzadigd vluchtelingenkamp is echter niet in staat tot de conclusie te leiden dat de Griekse overheid systematisch zou falen om steun en structuren te bieden aan erkende vluchtelingen op zijn grondgebied. U herhaalt zelf meerdere keren dat België altijd al uw eindbestemming was en u dus nooit van plan was om in Griekenland te blijven, waardoor het niet mogelijk is voor u om te beoordelen of erkende vluchtelingen al dan niet volledig aan hun lot worden overgelaten door de Griekse overheid, gezien u deze mogelijkheden na uw erkenning nooit verkend heeft.

Daarnaast verklaart u dat u als erkend vluchteling ongelijke rechten heeft in vergelijking met Griekse staatsburgers (CGVS p.11). Opnieuw liet u echter na om na uw erkenning zich ergens naar uw rechten te informeren (CGVS p.11), waardoor u bovenstaande bewering op geen enkele manier hard kunt maken.

Ten slotte verklaart uw vrouw dat jullie ook onvoldoende toegang hadden tot de nodige medische zorg. Zij vertelt in dit verband over haar eigen tandpijn (CGVS echtgenote p.10), over de blaas- en nierproblemen van R. (CGVS echtgenote p.10) en over de urineproblemen van R. (CGVS echtgenote p.10). Uzelf maakt hier echter op geen enkel moment melding van, hetgeen reeds een indicatie geeft van de ernst van bovenstaande motieven ten aanzien van Griekenland. Ook maakte uw echtgenote hiervan geen melding in de vragenlijst die op de DVZ werd ingevuld met betrekking tot haar asielmotieven. Verder blijkt uit jullie verklaringen niet dat medische zorg aan jullie werd geweigerd. Integendeel blijkt uit de verklaringen van uw echtgenote dat u, ofschoon de mogelijkheid werd geboden dat uw dochter R. enkele dagen in observatie zou blijven in het ziekenhuis waar ze was onderzocht voor haar blaasontsteking, u zelf niettemin had besloten om het kind na één dag uit het ziekenhuis weg te halen (CGVS echtgenote p.9-10). Het feit dat uw vrouw zelf instond voor de betaling van de tandarts, dat jullie lang moesten wachten op een ziekenwagen en dat u het niet eens was met de voor R. voorgestelde behandeling in het ziekenhuis, kan echter niet zonder meer gelijkgesteld worden met een weigering tot medische hulp. Integendeel, uit bovenstaande blijkt dat jullie wel degelijk toegang hadden tot gezondheidszorg.”

2.2.3. Verzoekster voert aan dat deze beoordeling geen rekening houdt met de praktische hinderpalen om als gezin met twee kinderen toegang tot huisvesting te krijgen. Zonder huisvesting zal zij er ook niet

in slagen om een inkomen te verwerven voor haar gezin. De bestreden beslissing verwijt verzoekster geen stappen te hebben ondernomen om de Griekse taal te leren, doch hierbij werd geen rekening gehouden met de moeilijkheden om huisvesting te bekomen, bovendien voorziet de Griekse overheid niet in taallessen voor vluchtelingen. Verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing niet uiteenzet welke stappen zij dan wel had kunnen zetten om alternatieve opvang te bekomen of om tewerkstelling te vinden. Zij wijst ook op het gebrek aan financiële of andere hulp vanwege de Griekse overheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt vooreerst op dat in de bestreden beslissing niet verwezen wordt naar objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens, en aan de hand waarvan de situatie voor houders van een beschermingsstatus in Griekenland kan worden beoordeeld. Ook het administratief dossier bevat hierover niet de minste informatie. De verwerende partij heeft ook geen nota met opmerkingen ingediend ter weerlegging van de argumentatie van verzoekster.

De bestreden beslissing beperkt zich ertoe te stellen dat, enerzijds, niet is vereist dat de sociale bescherming voor vluchtelingen in elke EU-lidstaat van hetzelfde niveau is, en, anderzijds, dat verzoekster niet aantooft dat zij voldoende inspanningen heeft geleverd om te vermijden dat zij in de situatie van materiële deprivatie terechtkomt die zij aanklaagt.

De Raad is te dezen van oordeel dat in redelijkheid niet kan worden gesteld dat het bestaan van ernstige moeilijkheden in Griekenland met betrekking tot de toegang tot huisvesting, tewerkstelling en medische zorgen geen indicaties inhouden van een risico op een dergelijke situatie van materiële deprivatie. Hoewel in het licht van de hoger aangehaalde *Ibrahim*-rechtspraak de individuele omstandigheden van verzoekster wel degelijk relevant zijn, kunnen deze individuele elementen niet los worden gezien van de algemene situatie in Griekenland, zoals deze blijkt uit algemene landenrapporten en objectieve informatiebronnen.

Het feit dat verzoekster besloot om Griekenland te verlaten en geen pogingen heeft ondernomen om een leven uit te bouwen in Griekenland, sluit niet noodzakelijk uit dat verzoekster met haar gezin in een situatie van ernstige materiële deprivatie zou kunnen terechtkomen bij terugkeer.

Verzoekster wijst op de zeer slechte socio-economische omstandigheden in Griekenland, samengenomen met het feit dat houders van een internationale bescherming ernstige hindernissen kennen met betrekking tot de toegang tot huisvesting, het leren van de taal, werkgelegenheid en gezondheidszorg. Verzoekster wijst erop dat zij en haar echtgenoot twee minderjarige kinderen hebben.

De Raad is aldus van oordeel dat, mede gelet op het feit dat de verwerende partij geen enkel onderzoek heeft gevoerd naar de socio-economische situatie in Griekenland en het administratief dossier hierover geen informatie bevat, verzoekster moet worden bijgetreden. Uit de elementen van de zaak blijkt dat het Commissariaat-generaal geen eigenlijk onderzoek heeft gevoerd naar het risico op een met artikel 4 van het Handvest strijdige behandeling bij terugkeer naar Griekenland en zich enkel heeft gebaseerd op de antecedenten van verzoekster. Het feit dat verzoekster gedurende de asielpprocedure bijstand heeft gekregen, doet er geen afbreuk aan dat zij geen zicht had op enige ondersteuning, noch huisvesting nadat zij internationale bescherming kreeg. Dit wordt in de bestreden beslissing ook niet betwist. Het feit dat verzoekster ervoor heeft gekozen Griekenland te verlaten alvorens terecht te komen in een situatie van deprivatie, houdt immers niet in dat er geen ernstige hinderpalen kunnen bestaan met betrekking tot de toegang tot essentiële basisbehoeften. Te meer nu verzoekster begeleid wordt door haar minderjarige kinderen, kan dit aanleiding geven tot een schending van artikel 4 van het Handvest.

Verzoekster heeft in haar verklaringen elementen aangebracht die van aard zijn aan het vermoeden van wederzijds vertrouwen tussen lidstaten te weerleggen. Door geen onderzoek te verrichten naar deze elementen heeft de verwerende partij haar beslissing niet gestoeld op een zorgvuldig onderzoek van alle elementen van de zaak. Verzoekster maakt aldus een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk. Het administratief dossier bevat geen landeninformatie, noch objectieve rapporten die de Raad zouden toelaten zelf over te gaan tot een beoordeling.

Gelet op het voorgaande dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 21 januari 2020, wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT